

ПОРТРЕТ на хронично болния - цайс или несретник:

По-добре да си тъпак, но жив, здрав и щастлив, отколкото умник, но нещастен, болен и малко нещо мъртъв! (Този афоризъм е мое собствено изобретение!) От кой тип болни сте според вас – от умниците или от тъпаците? Ако сте от тъпаците, отдавна трябваше да сте оздравели. Значи сте от много умните и образовани самоубийци. Но ако все пак искате да създадете пролет в цялото си тяло, празник в душата си и да си възстановите зрението, ще изминем заедно този път. Ако не – изборът си е ваш, моите уважения, значи съзнателно сте се спрели на него. С леки загуби в жива сила продължаваме пътя си, тоест вече не сте с нас, надявам се! Има стълбица, която обединява болните хора.

Първата група са “тъпаците”. Това са тези, които случайно попадат в болница и много скоро си отиват оттам оздравели. Ще ги наречем условно тъпаци оптимисти. Защо? Защото настроението им винаги е по-добро от физическото състояние. Представете си човек, смазан от ваяк. Отлепят го от асфалта, откарват го в болница. А той от носилката пита: “Докторе, няма ли да ме изписвате вече?” Диагнозата сочи, че надали ще избута до сутринта, а той вече планира с кого да се срещне утре, след като днес го изпишат. Тоест физическото състояние на “тъпаците” всъщност е много по-лошо от настроението им. За тези хора дори псетата със завист си приказват: “На теб, драги, раната ти ще зарасне като на Иванчо!” Сред тях почти няма хронично болни. Те или оздравяват, или умират, но в най-дълбока старост!

Втората група са умниците – подотряд очленили се членестоноги. Те са адски умни, начетени, всичко знаят. Как иначе, боледуват от двайсет години и “овоняват” с разсъжденията си околната среда. Докарват близките си до инфаркт, а лекарите до дива ярост. Кажеш ли на “тъпака”, че един месец ще остане на легло, на лицето му цъфва съмнение, че ще се задържи така дълго. Той никога не може да повярва, че толкова време се лекува някаква си откъсната глава! Но умникът... Само като го погледне, лекарят разбира, че е дошъл да му извади душичката. Настроението на тези хора винаги е много по-ужасно от физическото им състояние. Има например пъпка на носа. – Докторе, ще умра, нали? – Или добива всезнаещ вид и пита (обърнете внимание колко прекрасно звучи тази фраза) – Докторе, имали ли сте случай на оздравяване от... – и съобщава болестта си. Тук подтекстът е: “Надали е имало в практиката ви и в цялата световна медицина случай някой да е оздравял с моето заболяване.” Каквото и да му кажеш, както и да му доказваш, че болестта му не е нищо особено, лесно се лекува и мнозина са се отървали от нея, той си знае: – Ще ми се да ви повярвам, ама много се съмнявам!

Светът на умниците е многообразен. В първата подгрупа са тиражираните грешки на природата. Това са болни, за които изцеряването е единствената цел в живота. Представете си оздравяването да е цел на самото ви съществуване. Какво ще стане, като я постигнете? Събуждате се сутринта. Нищо не ви боли. Няма причина да ходите на лекар. Няма от какво да се оплачете на съседката. Няма как да правите. Някак празно ви става, защото болестта е била центърът, около който са протичали всичките ви жизнени процеси. Загубили сте целта си – това е трагедия! Ще трябва да се промените, да преобразите привичния си дългогодишен начин на живот. А и да преодолеете глада за внимание към себе си. Чия кръвчица да смучете сега? Но гладът не прощава, кара ви да си търсите препитание. Не! По-добре да си останете с “хемороидите”, все пак сте се приспособили към тях, отколкото да оздравеете и да останете

без цел. Такива “нещастници” с години обикалят да се жалват, да доказват, че са най-умни, да “покажат те на докторята къде зимуват звезди по пладне”!

Дългогодишният стаж на боледуване не е шега работа. ... А докторята са говеда! Представяте ли си колко важни, колко умни се чувстват. Веднъж оздравели, те губят радостта си от живота. Външността на подобни пациенти е специфична, те веднага личат в множеството. А и с поведението си се мъчат да докажат на лекаря и на целия свят значимостта на заболяването си и да притурят към списъка на “докторята говеда” името на всеки, който тръгне да ги опровергава. Това ги прави малко по-щастливи. Поне за кратко имат тема за разговор с роднини, съседни, приятели: “Ходих при тоя. Нищо ново! Все същото. Само гледат как да приберат парите на горките клетки нещастници!” – и прочее в същия дух.

Тази категория хронично болни не са рядкост и в нашите курсове. Не вярвате ли? Тогава радостно ви съобщавам, че сте точно от тях! Обидихте ли се? Не се обиждайте, това не е шега. Защото така работи подсъзнанието. Ние не можем да озаптим “машинациите” му. Само чрез осмисляне на тези неща, добре завоалирани и скрити дълбоко в подсъзнанието, можем да победим болестта, да станем щастливи, красиви, хора с късмет в живота.

Второто стадо умници с гумирани противозачатъчни мозъчни гънки са тези, които извличат наслада от болестта си, тоест психическите мазохисти онанисти. Те се оплакват от съдбата, постоянно се самобичуват, онанират мозъчните си гънки. Поне да ги имаха в повече, а те са направо кът! И после се самосъжбяват: – Ах, че съм нещастен, колко е жестока съдбата, туй е кръстът ми и ще го нося до смъртта си. Е, може би тук е мястото да споменем, че не стават чудеса. По-точно казано, чудесата са възможни, но само ако правим нещо, за да се случат.

Третият подотряд са садисти извратенци. Те изпитват садистично удоволствие близките им да страдат и да се терзаят заради тях. Става им още по-хубаво, ако чуят, че някой е по-зле от тях.

Четвъртата подгрупа са глутница вампирявали паунообразни алигатори. Те са особен вид вампири, които смучат вниманието, обичта или жалостта на другите хора. И всички умници до един искат да са здрави. Всички леят крокодилски сълзи и се бият в гърдите да доказват неизлечимостта на болестта си. С други думи, като боледувате, вие получавате дивидентите си – това е закономерност. Затова подсъзнателно се съпротивлявате на оздравяването. Какво? Не сте съгласен? Ооо, безценни мой, ако от вашето съгласие или несъгласие зависеше всички да са здрави, вие щяхте да сте най-великият лекувател!

Зоологическата класификация на умниците е многообразна. Разгледахме само някои подгрупи. Вие самите успешно можете да създадете собствена група или нова партия. Но от това мозъчното ви изперкване, отразило се в тялото, няма да се изпари! И така, щом сме изучили вече в подробности портрета на хронично болния неудачник, можем още в началото на общуването си безпогрешно да определим към кой тип се отнасяте вие, какво ви пречи да оздравеете и най-вече – как може да ви се помогне. И ето въпроса с повишена трудност. Към коя категория отнасяте себе си? Кажете, моля ви, искате ли да бъдете обичан? Разбира се! Тогава преди всичко ще се наложи да ви накарам да обичате и уважавате самите себе си. Вие сте такива прекрасни специалисти! А като майки, татковци, дядовци и баби просто нямате цена! Но все не можете да заделите време за себе си. И какво става, като не се самоуважавате? Помислете по въпроса.